

ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΕΙΣ

Φῶς ἀναστάσιμο

ΤΟΥ Κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Μ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ
Λέκτορας Θεολογικής Σχολής Ἀθηνῶν

«Νῦν πάντα πεπλήρωται φῶτος»,
Οθμβέρτου Ἀργυροῦ, «Ἀνάστασις» (Συλλογή Ἑθνικῆς Πανα-
κοθήμης, ἀρ. 5118).

Νῦν πάντα πεπλήρωται φῶτος

Μετὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ ὁ κόσμος συναντάει τὴν πρώτην μέραν τῆς Δημιουργίας, τότε ποὺ ὁ Θεὸς προτάζει νὰ γίνῃ φῶς καὶ γίνεταί φῶς. Μετὰ τὴν Ἀνάστασιν, τὰ πάντα γέμισαν ἀπὸ φῶς, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια. Δὲν ὑπάρχει τίποτε ποὺ νὰ ἐμποδίσῃ τὸ ἀνέσπερο φῶς νὰ φωτίζῃ τὰ πάντα.

Φῶς Χριστοῦ φαίνει πᾶσι. Ἡ Ἐκκλησία μας, τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως, αὐτὸ τὸ φῶς μᾶς προσκαλεῖ νὰ προσέλθουμε καὶ νὰ παραλάβουμε μὲ κρατημένη ὀρθὴν στὸ δεξιὸν μας χερὶ τὴν λαμπάδα καὶ νὰ δοξάσουμε Χριστὸν

τὸν Ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν. Αὐτόν, ποὺ γύρισε νικητὴς ἀπὸ τὴν οικιερὴν χώραν τοῦ θανάτου.

Σ' αὐτὴν τὴν ἐκρηξὴν φωτός, ποὺ ἡ λάμψη του διαπερνᾷ ὅλον τὸν κόσμον συντελεῖται τὸ μυστικὸν πέρασμα ἀπὸ τὸ σκοτάδι στὸ φῶς, πραγματοποιεῖται τὸ Πάσχα τῆς χιρᾶς. «Χαίρετε», εἶναι πλέον ὁ εὐφρόσυνος χαριετισμὸς, ποὺ ἀπευθύνουμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, μιμούμενοι τὸν ἴδιον τὸν Ἀναστάντα Κύριον.

Τὸ φῶς γίνεται πιά τὸ συνοδευτικὸν στοιχεῖον στὴ ζωὴ μας, ποὺ μεταστοιχειώνει καὶ φωτίζει τὴν ὑπαρξὴν μας. Γινομάστε ἔτσι τὸ φῶς τοῦ κόσμου ποὺ πρέπει νὰ λάμπει ἔμπρὸς τοὺς ἀνθρώπους (Ματθαίου ε' 14-16) γιὰ νὰ τὸ βλέπουν καὶ νὰ δοξάζουν τὸν Πατέρα τῶν φώτων, γιὰτι φῶς εἶναι καὶ ὁ Υἱός, φῶς καὶ τὸ Πνεῦμα.

Ἄν ὅλα αὐτὰ ἔχουν εἰσέλθει «δυνάμει» μετὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ στὴ ζωὴν μας, πρέπει νὰ ἐνεργοποιηθοῦν καὶ νὰ ἀποδώσουν καρποὺς, ποὺ θὰ φανερωθοῦν στὸν κόσμον. Ὅφειλουμε νὰ γίνουμε «υἱοὶ φωτός» (Ἰωάννου ιβ' 36) καὶ νὰ περιπατοῦμε «ὡς τέκνα φωτός», ἡ ζωὴν μας νὰ φωτίζεται ἀπὸ καλοσύνην, δικαιοσύνην καὶ ἀλήθειαν (Ἐφεσίους ε' 8-9).

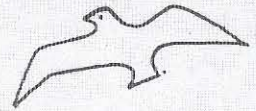
Οἱ ἅγιοι, φωστῆρες θεοφεγγεῖς

Αὐτὴ ἡ «φωταφία» δὲν εἶναι σπάνια. Οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ φῶτος φανερώνονται στὴ ζωὴν τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, ποὺ οἱ βίοι τους εἶναι φωτεινοὶ καὶ καταγράφουν τὴν υφῆλιν καὶ πᾶσαν τὴν κτίσιν μὲ τὶς ἀκτίνας τῶν θαυμάτων, τῶν ἰσμάτων, τῶν διδαγμάτων καὶ τῶν λόγων τους.

Στοὺς ἕνους ποὺ χρησιμοποιοῦμε στὴ λατρεία οἱ ἅγιοι ἐπαινοῦνται σὲ ὅλο τὸ εὖρος τοῦ φάσματος τοῦ φωτός. Ὁνομάζονται φῶς, φέγγος νοητόν, ἥλιος, φωταυγῆς σελήνη, θεοφεγγεῖς φωστῆρες, τρίφωτοι λαμπάδες, λυχνία χρυσαυγίζουσα (ἢ Παναγία), λαμπτήρ θεαυγέστατος, κὰς τῆς τρισηλίου θεότητος. Ἡ μνήμη τους χαρακτηρίζεται φωτοφόρος.

Ἡ «ὀλικὴ στοργή» ποὺ ἐπιδεικνύουν στὴ διάρκειαν τοῦ βίου τους πρὸς τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, τὸν Χριστό, τοὺς κάνει νὰ γίνουν καὶ οἱ ἴδιοι φῶς καὶ νὰ λάμπει τὸ πρόσωπό τους ὡς ἥλιος τῆ στιγμῆ τῆς κοιμήσεώς τους, φα-

σ ἐ δρόμους ποιμαντικής διακονίας

νερώνοντας έτσι την «αστραπόμορφη της ψυχής καθαρότητα» καθώς διηγούνται για τον Όσιο Σισώη το Μεγάλο, που τιμούμε τη μνήμη του στις 6 Ιουλίου.

Τὴν ἴδια λάμψη ἀξιώθηκε καὶ ἡ Ὁσία Ἀναστασία ἢ Πατρικία τῆ στιγμῆ τοῦ ἐπιγείου τέλους της (10 Μαρτίου) :

Ἄναβλέψασα κατὰ Ἀνασιολάς, ἔλαμψεν, ὥσπερ πυρρὸν δεξαμένῃ ἐν τῷ σπηλαίῳ πρὸ προσώπου αὐτῆς».

Ὁλόκληρες οἰκογένειες γίνονται πολυφώτοι «ἀστριόμοι» καθὼς διαβάζουμε στὴ μνήμη τῶν Μαρτύρων Τερσέντιου καὶ Νεονίλλης καὶ τῶν τέκνων τους (28 Ὀκτωβρίου) :

Ἦ Ἥλιος ὥσπερ, πολυφώτῳ σελήνῃ ἐνούμενος, Νεονίλλῃ ὁ κλεινός, Τερσέντιος ἀπεγέννησεν, ἀστέρων ἐπιάρθιμον, χορὸν Μαρτύρων Χριστοῦ».

Τὸ θεῖο καὶ ἀκτιστο φῶς καταυγάζει καὶ φωτίζει τοὺς ἁγίους. Ἡ θέωση ποὺ ἐπιτελεῖται στὴν ὑπαρξή τους παίρνει τὴν ἐξωτερικὴ μορφή μιᾶς θέας τοῦ φωτός. Οἱ ἴδιοι γίνονται φωτεινοὶ καὶ ζοῦν σὲ μιὰ πλήρη διαφάνεια προσώπων καὶ πραγμάτων.

Δὲν εἶναι ἕως μόνον αὐτοὶ μάρτυρες αὐτοῦ τοῦ φωτός, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι φωτίζονται ἀπ' αὐτὸ καὶ τὸ ἀντιλαμβάνονται: σὲς χαρισματικὲς ἐκείνες στιγμῆς. Σὲ δρισιμένους φανερώνεται σπάνια, σὲ ἄλλους συχνότερα, σὲ ἄλλους μπορεῖ νὰ εἶναι καθημερινὴ ἐμπειρία.

Ὅπως αὐτὸ συνέβαινε στὸν Ὅσιο Μαρκιανό, ποὺ στὸ συναξάρι του τῆς 2 Νοεμβρίου διαβάζουμε τὰ ἐκπληκτικὰ ποὺ ἀκολουθοῦν:

«Ὁδῖος οὖν ὁ μακάριος, ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Μαρκιανὸς ὁ ἐν τῇ Κύρῳ, ἀεὶ ἐγκειλεῖσθαι ὄν, οὐδέποτε λύχρον ἐκήσαστο, ἀλλὰ φῶς θεῖον περιέλαμπεν αὐτὸν ταῖς νυξί, καὶ τὴν σύνθεσιν τῶν γραμμῶν ὑπεδείκνυνεν εἶχε γὰρ μικρὸν Ψαλιήριον σὺν αὐτῷ».

Μάρτυρες τοῦ φωτός τῆς Ἀναστάσεως

Μὲ ὅλα αὐτὰ ἀσφαλῶς δὲν ἐξαγλιεῖται τὸ μέγα κενό τῆς φανερώσεως τοῦ θεοῦ φωτός στὴ ζωὴ τῶν ἁγίων. Ἀναφερόμενοι σ' αὐτὸ τὸ γεγονός, θέλουμε ἀπλῶς νὰ θυμίσουμε, μὲ ἀφορμὴ τὴν ἐορτὴ τῆς Ἀναστάσεως, ὅτι «ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα,

Ἄγγελοι πρωτοστατοῦν στὴν Ἀνάστασιν καὶ ἀναφωνοῦν: «Ἠγέρθη... Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν;». Πελαγίας Ἀγγελιοπούλου, «Υἶδρα» (λεπτομέρεια), 1983.

καὶ τοῖς καθημένοις ἐν χώρα καὶ σκιᾷ θανάτου φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς» (Ματθαίου δ' 16).

Θέλουμε νὰ θυμίσουμε ἀκόμα πὺς αὐτὸ τὸ φῶς δὲν ἔμεινε καὶ δὲν μένει ἀνερέγγητο. Οἱ ἅγιοι εἶναι κοντὰ γιὰ νὰ μᾶς τὸ υπεθυμίζου καὶ νὰ μᾶς ποιμαλίουσιν πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνση πρὸς θεοῦ ὑπὲρ τῆς ποιμένης τους στὸν Δεσπότη Χριστῷ, ἀφοῦ οἱ ἴδιοι ἔγιναν φωτεινοὶ καὶ φωτοφόροι (βλ. τὸ βίο τοῦ Ὁσιομάρτυρος Δομετίου στις 7 Αὐγούστου).

Ἄς μὴ λησμονοῦμε, ὅτι κύριος στόχος τῆς ποιμαντικῆς διακονίας εἶναι νὰ ἀναδείξει τοὺς ποιματινομένους ἀδελφούς σὲ «υἱὸς φωτός καὶ υἱὸς ἡμέρας». Χαρακτηριστικὰ, στὸ βίο τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Μαρκιανοῦ Ἐπισκόπου Συρακούσης τῆς Σικελίας, ποὺ ἡ μνήμη του τιμᾶται στις 30 Ὀκτωβρίου, ἀναφέρεται ἔτι κατὰ τὴν ἐκεῖ ἀποστολή του «πολλοὺς πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐπαναγαγῶν, υἱὸς φωτός ἀπειργάσαστο».

Στὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ σύντομου σημειώματος δὲν ἐπιθυμοῦμε νὰ εὐχηθοῦμε τίποτε ἄλλο παρὰ τοῦτο: ὁ Ἄναστὰς Κύριος, ποὺ εἶναι: τὸ Φῶς τοῦ κόσμου τὸ ἀληθινό, νὰ μᾶς ἀξιώσει ὅλους νὰ περιπατοῦμε ὡς τέκνα φωτός καὶ αὐτὸ τὸ φῶς νὰ λάμπει ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων. Χριστὸς ἀνέστη!